

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 187/25
1.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгана Ћесаровића, председника већа, др Миодрага Мајића и Весне Лукачевић, чланова већа, са вишим саветником Кристином Вуковић, записничарем, у кривичном поступку према **окривљеном АА**, због кривичног дела силовање из члана 178 став 4 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужилаштва у Смедереву и браниоца окривљеног АА, адвоката Марије Шепшинац, изјављеним против пресуде Вишег суда у Смедереву К.бр.8/23 од 10.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 01.04.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ жалба Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, па се **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр.8/23 од 10.01.2025. године, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд окривљеном АА за кривично дело силовање из члана 178 став 4 у вези са ставом 1 Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим утврђује појединачну казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година, а задржава као правилно утврђене појединачне казне затвора и то за кривично дело лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика казну, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, казну затвора у трајању од 1 (једне) године и за кривично дело злостављање и мучење из члана 137 став 1 Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, а затим **окривљеног АА ОСУЂУЈЕ** на **јединствену казну затвора** у трајању од 13 (тринаест) година и 6 (шест) месеци, у коју казну ће се окривљеном урачунати време проведено у притвору од 25.09.2022. године, када је лишен слободе, па надаље. Жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Марије Шепшинац се **ОДБИЈА** као неоснована, а првостепена пресуда се у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К.бр.8/23 од 10.01.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело силовање из члана 178 став 4 у вези са ставом 1 Кривичног законика, у стицају са кривичним делом лака телесна

повреда из члана 122 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика и кривичним делом злостављање у мучење из члана 137 став 1 Кривичног законика, па је првостепени суд окривљеном претходно утврдио појединачне казне затвора и то казну затвора у трајању од 10 (десет) година, за кривично дело из члана 178 став 4 у вези са ставом 1 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године за кривично дело из члана 122 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика и казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци за кривично дело из члана 137 став 1 Кривичног законика, па је окривљени АА осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 11 (једанаест) година и 6 (шест) месеци, уз урачунавање времена које је провео у притвору од 25.09.2022. године па надаље. Оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу. Истовремено, одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног, о чему ће бити донето посебно решење, а окривљени је обавезан да на име паушала суду плати износ од 15.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-Више јавно тужилаштво у Смедереву, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји изјављену жалбу и преиначи пресуду Вишег суда у Смедереву К.бр. 8/23 од 10.01.2025. године, у погледу одлуке о казни, тако што ће окривљеног АА осудити на јединствену казну затвора у трајању од 20 година,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Шепшинац Марија, из свих законских разлога са предлогом да Апелациони суд у Београду укине првостепену пресуду и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Апелационо јавно тужилаштво у Београду је поднеском Ктж.бр.201/25 од 27.02.2025. године предложило да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу Вишег јавног тужилаштва у Смедереву и преиначи првостепену пресуду у погледу одлуке о казни тако што ће окривљеног АА осудити на јединствену казну затвора у трајању од 20 година, а да се као неоснована одбије жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Марије Шепшинац.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе предмета, заједно са првостепеном пресудом и жалбама, као и предлогом Апелационог јавног тужиоца у Београду, па је по оцени жалбених навода и предлога, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку донео одлуку као у изреци пресуде.

У изјављеној жалби бранилац окривљеног АА оспорава првостепену пресуду наводећи да је првостепени суд своју одлуку засновао на исказу малолетног оштећеног ББ, као и на исказима сведока ВВ и ГГ. Бранилац надаље у изјављеној жалби интерпретира исказе сведока, те указује да уколико малолетни оштећени услед претрпљене трауме није могао ни својој мајци ни стручним лицима да каже шта му се догодило онда се поставља питање да ли је исказ његове баке, сведока ВВ веродостојан

или је конфабулиран детаљима које дете није изговорило. Бранилац је посебно указала и на психолошко-психијатријско вештачење малолетног ББ, од стране вештака Наташе Марковић и Љиљане Анђеловић, као и на чињеницу да су четири пута стручна лица обављала разговор са малолетним ББ а да је дана 20.09.2022. године психолог Центра за планирање породице ДД обавила разговор са дететом и дала налаз да оштећени успева да реконструише догађај, али да придодаје садржаје за које се може сумњати да су конфабулирани. С тим у вези бранилац у изјављеној жалби наводи да ни у једном од разговора са стручним лицима малолетни ББ није испричао шта се тачно догодило, док је пред ВЈТ Смедерево о догађају говорио врло скраћено.

Међутим, насупрот изнетим жалбеним наводима, по налажењу Апелационог суда у Београду првостепени суд је све доказе правилно анализирао и ценио, исте је довео у међусобну везу, те је за своје чињенично утврђење дао правилне и јасне разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Пре свега је правилно првостепени суд прихватио исказ малолетног оштећеног ББ, при чему је имао у виду да из спроведеног психолошко-психијатријског вештачења произлази да је малолетни оштећени способан да да валидан исказ, без конфабулације и лажи. Првостепени суд је ценио чињеницу да је малолетни оштећени у свом исказу који је дао код јавног тужиоца 02.11.2022. године у присуству браниоца окривљеног, својих родитеља и стручног лица навео између осталог да му је окривљени свој полни орган ставио у уста, као и да накнадно, овакве наводе није изричито поновио пред другим службама које су у одређеном тренутку поступале. Конкретно малолетни оштећени то надаље није навео у Центру за социјални рад у Великој Плани. Међутим, правилно је првостепени суд имао у виду да из списка предмета произлази да је у критичном периоду малолетни оштећени био у узрасту од непуних 7 година живота, те да је због његовог психичког стања, његове узнемирености, своју верзију догађаја оштећени скратио, као и да су сви надлежни који су у датом тренутку поступали у односу на оштећеног избегавали да га испитују до у детаља, како не би дошло до пораста његове анксиозности.

Поред тога што је малолетни оштећени ББ у свом исказу који је дао код јавног тужиоца 02.11.2022. године, између осталог навео да му је окривљени свој полни орган ставио у уста и окривљени АА је у својој одбрани датој 27.09.2022.године ову чињеницу потврдио, наводећи да је након што је оштећеном ударио шамар, рекао му да отвори уста и свој полни орган, који није био у ерекцији, ставио у уста малолетном оштећеном

Првостепени суд је надаље утврдио да је окривљени АА малолетног оштећеног ББ више пута ударао тако што га је шамарао у пределу лица, затим му наредио да у потпуности скине одећу са себе, затим га опет шамарао у пределу лица и наредио да отвори своја уста, а што је оштећени у стању страха и шока учинио, након чега је свој полни орган ставио у уста оштећеном и на тај начин остварио сексуални акт оралним путем, односно чин изједначен са обљубом. Ове одлучне чињенице произлазе како из одбране окривљеног, који је на саслушању дана 27.09.2022. године изјавио да је ударио шамар малолетном оштећеном у два наврата, а затим је и у својој одбрани дана 13.10.2022. године на главном претресу окривљени признао да је оштећеног тукао. Све ово несумњиво указује да је окривљени путем принуде обљубио малолетног оштећеног,

односно предузео чин изједначен са обљубом и то употребом силе и претње. Првостепени суд је ценио и чињеницу да подаци у списима предмета не указују да се оштећени томе противио и да је на неки начин пружио отпор, али је и по налажењу Апелационог суда у Београду овакво понашање оштећеног разумљиво, имајући у виду пре свега околности конкретног случаја, као и чињеницу да је оштећени дете које је у време догађаја тек напунило 7 година.

Правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног АА у делу у коме је навео да је свој полни орган који није био у ерекцији ставио на уста, а не и у уста оштећеног, с обзиром на то да је у овом делу окривљени своју одбрану изменио, имајући у виду да се пре овога окривљени више пута на исти начин изјашњавао, говорећи да је свој полни орган који није био у ерекцији ставио у уста детета и да је то трајало кратко. У прилог оваквог закључивања, говори и исказ малолетног оштећеног који је навео да је окривљени свој полни ставио у његова уста. Оштећени је наведену чињеницу потврдио и сведоку ВВ, а по изласку из болнице и својој мајци ГГ, која је у овом поступку испитана као сведок. Осим наведеног, у прилог истинитости његовог исказа говори и налаз и мишљење вештака који су спровели психолошко-психијатријско вештачење где је несумњиво утврђено да малолетни оштећени није ментално ометен и да је способан да да валидан исказ без конфабулације и лажи. Такође и по налажењу овог суда, без значаја је да ли је наведену радњу окривљени извршио у циљу задовољења свог полног нагона, на шта је током поступка одбрана окривљеног указивала и инсистирала, имајући у виду да је за постојање кривичног дела из члана 178 Кривичног законика небитно да ли се предузима радња којом се побуђује или задовољава сексуални нагон, као ни то да ли је предузета радња окончана у физиолошком смислу.

У погледу радњи кривичног дела из члана 137 став 1 КЗ, правилно првостепени суд одбрану окривљеног ни у овом делу није прихватио, налазећи да је усмерена у циљу избегавања кривичне одговорности. Наиме, да је окривљени предузео радње из изреке пресуде, правилно је првостепени суд утврдио на основу исказа сведока ЂЂ, који је навео да је за време вршења лекарског прегледа над његовим сином, видео да дете има залепљену траву и лишће по телу, а исказ сведока потврђује да је њему малолетни ББ казао да му је окривљени стављао лишће у уста. Додуше оштећено дете у свом исказу то није поновило, али се то може посматрати као последица стања саме личности детета, о чему су се, изјашњавали психолог и психијатар, који су спровели медицинско вештачење. Сведок ГГ је у свом исказу потврдила да је од детета имала сазнања да га је окривљени вукао по трави. По правилном налажењу првостепеног суда, објективно гледано, радње које је предузео окривљени на штету малолетног оштећеног ББ, као пасивног субјекта, су по свом квалитету такве да су довеле до одређених телесних или душевних патњи којима се вређа достојанство личности малолетног оштећеног.

Правилно је првостепени суд надаље утврдио да је окривљени АА критичном приликом поступао са обликом виности који одговара умишљају, јер је био свестан да поступајући на напред описани начин, употребом силе и претње, слама отпор оштећеног који је у кривично-правном смислу дете, а у циљу извршења чина који се изједначава са обљубом. Осим овог елемента умишљаја код окривљеног је присутан и други елемент који се исцрпљује у вољи, јер је јасно да је његова одлука да поступи на

начин на који је и поступио. Истовремено присутна је и свест о забрањености оваквог понашања, јер је током поступка утврђено да када су се надлежни органи распитивали о случају у вези оштећеног ББ, окривљени је реаговао тако што се уплашио, како је то у свом исказу навео сведок ЕЕ. Такође, са истим обликом виности је окривљени АА извршио и друга два кривична дела на штету малолетног ББ и то кривично дело лаке телесне повреде које је окривљени признао, јер је био свестан да предузимајући радње у односу на тело детета ББ и то на начин на који их је извршио, при чему је био свестан да на тај начин може повредити оштећеног и његово здравље нарушити. И овде је присутан други елемент кривице који се огледа у хтењу да ту радњу предузме, а што се тиче субјективног аспекта код кривичног дела из члана 137 став 1 КЗ, такође је окривљени поступао са обликом кривице који одговара умишљају, јер је био свестан да тиме што је дете вукао по подлози, стављао му земљу и лишће у телесне шупљине, истог злоставља и поступа на начин којим се вређа достојанство малолетног оштећеног.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да су се у радњама окривеног АА стекла сва битна обележја кривичног дела силовање из члана 178 став 4 у вези са ставом 1 Кривичног законика, кривичног дела лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика и кривичног дела злостављање и мучење из члана 137 став 1 Кривичног законика, за која га је првостепени суд и огласио кривим.

У изјављеној жалби Више јавно тужилаштво у Београду оспорава првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, посебно указујући на околност извршења кривичних дела за која је окривљени оглашен кривим, те је указано и да је за кривично дело силовање из члана 178 став 1 Кривичног законика прописана казна затвора од најмање 10 година или доживотни затвор, док првостепени суд поред овако заређене казне, окривљеном АА утврђује појединачну казну затвора од 10 година, што представља законски минимум. Јавни тужилац је надаље указао и да је у односу на кривично дело лака телесна повреда из члана 122 став 1 Кривичног законика првостепени суд утврдио појединачну казну затвора у трајању од 1 године што је ближе опште минимуму, док је изрицањем јединствене казне затвора у трајању од 11 година и 6 месеци казна одмерена приближно минимуму запређене казне за кривично дело из члана 178 став 4 у вези са ставом 1 КЗ. По ставу јавног тужиоца овако изреченим казнама затвора, како појединачним, тако и јединственом казном затвора, неће се остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 4 и 42 КЗ.

У изјављеној жалби бранилац адвокат Шепшинац Марија, првостепену пресуду побија из свих законских разлога, па је Апелациони суд у Београду ожалбену пресуду испитао и у делу одлуке о кривичној санкцији, поводом жалбе Вишег јавног тужилаштва у Смедереву и браниоца окривљеног АА.

Од олакшавајућих околности на страни окривљеног правилно је првостепени суд имао у виду да је окривљени у време извршења кривичних дела имао 22 године, да је извршење неких од радњи из изреке признао, да је изразио коректно држање пред судом, те исказао кајање, при чему је поступао у стању смањене урачунљивости до степена битног, али не и битно. Истовремено, правилно је првостепени суд и као олакшавајућу околност ценио чињеницу да је окривљени неосуђивано лице. Као отежавајућу околност, правилно је првостепени суд ценио чињеницу да је предметне радње извршио према лицу које је далеко испод узраста наведеног у члану 112 став 8

КЗ, с обзиром да је оштећени ББ у време извршења кривичних дела имао непуних 7 година, те да су наведене радње оставиле последице на малолетног оштећеног, а како то произлази из података у списима предмета.

Имајући у виду наведено, основано је жалбом Вишег јавног тужилаштва у Смедереву указано да првостепени суд није адекватно одмерио појединачну казну затвора окривљеном АА за извршење кривичног дела из члана 178 став 4 у вези са ставом 1 Кривичног законика па стим у вези није правилно одмерена ни јединствена казна затвора.

Имајући у виду све напред наведене околности, као и висину казне која је запрећена за наведено кривично дело, Апелациони суд у Београду је преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеном за извршење кривичног дела из члана 178 став 4 у вези са ставом 1 Кривичног законика, претходно утврдио казну затвора у трајању од 12 (дванаесет) година, а задржао као правилно утврђене казне затвора у трајању од 1 (једне) године за кривично дело лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика и казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци за кривично дело злостављање и мучење из члана 137 став 1 Кривичног законика, па је овај суд окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година и 6 (шест) месеци, уз урачунавање времена које је окривљени провео у притвору.

По налажењу Апелационог суда у Београду овако одмереним појединачним казнама казнама затвора, као и јединственом казном затвора у довољној мери ће се утицати на окривљеног и на друге да не чине оваква или слична кривична дела, те наведена казна затвора представља изражавање друштвене осуде за учињено кривично дело, јачање морала и учвршћивање обавеза поштовања закона.

Правилно је првосрепени суд донео и одлуку о упућивању оштећених на остваривање имовинскоправног захтева у парничном поступку, као и одлуку о трошковима кривичног поступка.

Имајући у виду све напред наведено, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 457 и 459 ЗКП донео је одлуку као у изреци пресуде.

Виши саветник-записничар
Кристина Вуковић,с.р.

Председник већа-судија
Драган Ћесаровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић